

**Cultuurraad Lokeren
en
Lokers DichtersCollectief (LDC)
organiseren**

DAKNAM DICHTer

2023

Zondag 29 januari - 11:00u

LOKERS DICHTERS COLLECTIEF

Met Tijd en Boterhammen

In Lokeren wordt poëzie geschreven. En beluisterd. De jaarlijkse "hoogmis" valt in de Poëzieweek, op een zondagvoormiddag. Dichters uit Lokeren brengen hun laatste werk en nieuw talent steekt zijn neus aan het venster. Wie zijn die dichters in Lokeren, wat doen zij?

Er zijn dichters die elkaar kennen. Maar velen blijven onder de radar. Waarom zouden we voor deze mensen geen gelegenheid scheppen om elkaar te ontmoeten?

Een dichter mag in het dagelijks leven een sociaal wezen zijn, als dichter is hij vaak "een eenzame wandelaar in de tijd". Zo'n collectief of vriendengroep zou ons de kans bieden om elkaar en elkaars werk te leren kennen. Om van gedachten te wisselen over wat, volgens ons, poëzie eigenlijk is en welk belang zij kan hebben voor elk van ons en dus ook voor een lezer.

"De dichter" bestaat niet, zowel performers, stille schrijvers, grijs- of zwartharige, links- of rechtshandigen, taalpuriteinen of beeldenzoekers, samen kunnen we er maar ergens schoner van worden?

Wat kunnen we doen?

SAMENKOMEN: elk van ons is een schrijver, dichter, verteller;

VERTELLEN: mededelen, want elk heeft zijn/haar verhaal en woorden;

LUISTEREN: naar wat de andere voorleest, voordraagt, aanbiedt;

ER SAMEN OVER SPREKEN: open in gesprek gaan over elkaars werk;

Praktisch:

Wij komen samen, zonder verplichtingen, als een gezelschap van gelijkgezinden.

Het Lokerens Dichterscollectief heeft als leidraad : "met tijd en boterhammen".

Geïnteresseerd ?

Stuur dan een bericht naar : LokerseDichters@gmail.com

Het nut van poëzie.

'Waarom zouden we nog poëzie lezen?', vraag ik mij af bij een wandeling. Stil langs de Durme slenteren, even stappen en tussendoor wachten in de stilte van het moment. Het verwijlen in uren van stilte die dan seconden zijn van intens geluk, het verwijlen in een rust. Is het niet deze ervaring die dichters vastleggen in woorden?

Dichters maken ons deelachtig aan hun ervaringen, hun queeste. Het is een uitnodiging om mee te wandelen met hun gedachten die zij delen. Het is ook een ervaring voor in onze zetel, aan de haard, in bed, in de schaduw of volle zon.

De gedichten van onze Lokerse dichters laten ons kennis maken met hun verhaal. Verschillend naar inhoud en vorm. Het is een kennismaken met wat hen de laatste tijd beroert, inspireert, afschuw opwekt, vreugde geeft en zoveel meer.

Het is aan de toeschouwers, de luisteraars, daar oor naar te hebben, hun ziel open te zetten voor de beelden die ze oproepen. Het ontdekken van vorm en inhoud verschilt van mens tot mens. Laat ons dit aanbod aangrijpen om over onze gevoelens te spreken, samen te komen.

Muziek

Alles wordt omkaderd door Daknamees Gerry De Mol. Gitarist, multismariër, componist, wereld- en huiskamermuzikant. Gerry schrijft liederen en cocktailt poëzie, literatuur en verhalen in gulzige muzikale slokken. Hij gunt ons een kijkje in zijn poëziemuziekkoffer.

Gerry De Mol

PROGRAMMA

Welkom

Muziek

**Georges Van Damme
Leni Verbogen
Chris Marmenout**

Muziek

**Staf Lerno
Jean-Pierre De Bock
Herman Fierens
Christine Rosine Van de Velde**

Muziek

**Martin Joly
Indra Rogiers
Bert Boone**

Muziek

DANK

Nadien biedt Infopunt Toerisme Lokeren de
aanwezigen een aperitief aan met Lokerse
producten.

&

Mogelijkheid tot een rondleiding in en om de kerk
van Daknam door een Lokerse gids

de rekening

van alle moetens is dit het ergste
het meten van samen, duren als waarde
wij geteld in jaren
zo kan ik ons niet afrekenen
wel als mijn aarzelen om aan te raken
door jou gewist met de vraag
of ik dat hoor het geluid
van vel wrijvend over vel
een vergelijking met onbekende
geluk als beteugeld onvermogen
verdriet, tabelgewijs in foto's
met de gouden rand van vergeten
en in de zomer van verlangen
onmetelijk diep gaan en gelaafd zijn
niets meer zelf om op te staan
niet meer weten wat te meten
alsof je bewezen de maat bent
en alles gegrond
gewoon jij die dag in dag uit
met mij de tafels aanveegt
het bed en mijn gedachten

waar moet ik staan om te zien hoeveel ons
ik heb de plek nog niet gevonden

morgen

ergens gaat een raam open
geur van vers gebakken ochtendgeluk
de zon ligt al half te gluren
van al dat ongekleed rood en groter dan ze
gezien wil worden
de gewassen stad voelt zich aangeroerd

voorzichtig licht dat de koude wegstreelt
adem in tekstwolkjes
van iemand die zijn vergeten droom vertelt
men luistert met geknepen ogen
in de nog nachtnatte straat

als mensen schaduw zijn, zijn ze groter
achter kranten plooiën ze zich naar de wereld
terwijl niets nieuw lijkt te zijn
alles staat of ligt waar het was
huilt een baby

Wat moet voor geluk
(naar Voltaire)

Denken moet, dat maakt een mens pas echt.
Zo niet, ondanks zijn ziel, wordt hij een schimmig beest.
Beminnen moet, dat houdt ons namelijk recht.
Zonder beminnen is een mens te zijn heel triest.

Wat ook voorzeker moet dat is gezelligheid
Met wijze mensen, belezen, zonder schone schijn.
En een gevarieerde vrolijkheid
Zodat de dagen minder lang lijken dan ze zijn.

In elk geval moet ook altijd een vriend
Die, voor ons welzijn, naar ons luistert, naast ons staat,
Die onze soms verwarde geest sust met goede raad
Dat ons gemoed kalmeert en grotere vreugde vindt.

En 's avonds moet een heerlijk maal
Waar men zich vrij voelt, waar men proeft met de zijnen
Van uitgelezen spijzen, met de juiste woorden, de juiste
wijnen,
En van de tafel weggaan zonder dronken taal.

Tenslotte moet, 's nachts, tussen lakens, verwarmen
Het zoetste wezen dat ons hart bemint.
Het strelen, het doen slapen in ons armen
En weten dat het 's morgens herbegint.

de adem van de herfst
beduimelt de koude ruiten
veronachtzaamt de tochthond
en sluipt slinks de dekens in
barrelings buik aan buik
strikken we de warmte
tussen onze kussen

je kleine handje
waaiert vertrouwen uit
over mijn borst
je deint in je eigen universum
met mij als anker
zachtjes wegdeemsterend
op het ritme van mijn hart
je mondhoekje krult omhoog
gelukzalig geef je jezelf over

ik krabbel in de marges
van dit lege bestaan
dagen kabbelen voorbij
uren een eeuwige seconde
de wereld kreukelt,
verschrompelt en deukt
en ik, ik laat alles onbenut
mijn bezwaren slechts
een onbenullige kanttekening
het einde al lachwekkend lang ingezet

een zachte regen sluit mij in
net voor de nacht
gele vlekken dansen in de stad
ik wil weer niemand zijn
natte aarde ruiken
de sterke geur van eiken in november
hun kroon nog aan de voeten

de wind komt niet vannacht
alleen een dof gedreun
van treinen in de verte

je roept mijn naam
een scheurtje in het zwart

de wind komt niet vannacht

Terpsichore

besneeuwd en ondergedoken ligt dit land
naast een slapende geliefde
die geurt naar overgave en rijpe vruchten
een hemelsblauw verlangen
in buigzame naakte bomen

er is geen later
alleen dit nú
een aaibare tijd

straks zullen wij langzaam praten
alsof de uren dan langer
tussen onze handen liggen

Zullen we wat we niet horen willen
verstoppert achter de horizon
desnoods plooiert tussen de heuvelkammen?
Zullen we dan gemakkelijker vrijuit gaan
bevrijdt van denken en voelen?

ademhalen tussen nevelslierten
mistbanken van ongenoegen
struikelen over halsstarrig verpakte misverstanden
het glanzend inpakpapier
telkenmale traag en
tergend
schitterend in al zijn nutteloosheid

Charkov 2022

mijn hart en verstand liggen overhoop
en vinden moeilijk een haalbare uitweg
naar klaarheid, naar veiligheid
door dit mistig rookgordijn
van verschoten buskruit.

heb je de vuile bloedvlekken niet gezien
op de koude marmer van het plein ?
verloren vrienden
tranen
verdriet van de ziel.

vrienden, vijanden
wie zijn wij eigenlijk
duizend vragen houden me wakker
waarom ondergaan we dit lot
komt er ooit een uitweg.

de madeliefjes staan er nog
en kinderen spelen voorzichtig tussen het puin
wel met wat angst voor wat nog komen gaat.
overal om hen heen
de geur van vergankelijkheid.

maar ik word warm van de rode avondzon
die een vredige rust brengt
ik hoor weer lachen en ik zie mensen elkaar omarmen en kussen
en dat is de ziel die geneest
alle leed geleden, geweld verstomd
nieuwe hoop geeft vleugels
om gelukkig te zweven over alles en iedereen.

Daknam-dag

Wanneer ooievaar en zwaluw
hun nest hebben teruggevonden
en de koekoeksbloem welig tiert in het lentegroen
dan is Daknam-dag dichtbij.

Wanneer het verstilt op de velden
en de boer heeft de mais netjes op een rij
als jonge pimpelmezen flirten in het lover van de linde
dan is Daknam-dag dichtbij.

Wanneer communicantjes hun geloften hebben gedaan
en vrolijk flaneren in hun mooiste kleren
als de avondschemering reeds lang op zich wacht
dan is Daknam-dag dichtbij

Wanneer de pinksterbloemen niet meer te tellen zijn
en de trappistenvaten wachten op droge kelen
de spanning is bijna te snijden
dan pas is Daknam-dag heel dichtbij.

Een juweeltje hier
een aquarelletje daar
gewoon kijken naar vakmensen, dat is toch genieten, niet waar
dat kan nu, beleef je Daknam-dag ten volle.

Gouden kikkerland

ja, je was er toen al
wanneer Neil Armstrong voet zette op de maan
en wij hier op het domein
wij kwamen van overal vandaan.

we zagen je stilaan groeien
ieder jaar meer en ander groen
ieder jaar meer bloemen
niet meer op te noemen.

hier, waar wolken en nevel versmelten
tot dauwdruppels als parels
gekleefd aan ieder blad
waar ruimte is voor de totale stilte.

waar jij, kikker met je soortgenoten
ongestoord kunt kikkeren,
naar fladderende vlinders en zwevende libellen staren
en iedere lente er lustig op los paren.

je drassig grasland
je statige populieren in 't gelid
je geheimzinnige broekbosjes
je lieflijke laantjes.

pootje baden langs de waterrand
kinderen aan de hand
ze loslaten in het speelpark
onbekommerd kunnen stoeien of even gaan roeien.

je groene kikker is uit zijn plas gesprongen
tot ver buiten zijn grenzen
hij is niet meer in te tomen
misschien moeten we hem nog klonen.

hij verdient nu terecht deze gouden band
en geeft warmte aan heel het land.

Winkelen, of sociaal weefsel voor alleenstaanden

Ik ga het hoekje om.
Stap in de oude auto en rij
achter weer een andere hoek
naar de supermarkt, klein en slordig.

Ik leen een kar. Vier stugge wieltjes
een moedwillige stuurstang
vijf roosters van ijzer, als die
waarop Laurentius werd gebraden.
Dit noemt men vandaag de dag
een boodschappenwagentje.

Ik heb niets nodig maar laad wat spullen in.
Dingen, ergens bedacht, geproduceerd
hier in rekken geplaatst
om ingeladen te worden
in een metalen kar.

In ruil voor een viercijfercode
op een kaartje uit plastic
mag ik de kar terug leeg maken
en de waar in de auto bergen.
Het hoekje om rijden.
Het hoekje om gaan.

Voorraad of geen voorraad.

De dichter

Behoedzaam
als waren het rozen of frambozen
stapelt de dichter
woorden in een koperen schaal.

Maar, een kus van koper
hoe diep dit ook werd gedolven
kan niet verwarmen
wat aan elkaar werd geregen
als een snoer van doffe kralen.

Het blijft kil, als tin van een kandelaar
die de hitte van de kaars niet voelt
omdat geen vonk de bleke wiek voedt.

Tot vuur de grens vervaagt
tussen vlam en lucht.
Zo dat zuurstof verbrandt
donker wordt verdreven
en trillend licht een dans zingt.
Oranje-rood, als een bloem
als een tere vrucht.

Het ideaal (Brazillian butt lift)

Ze spaarde al haar centen
de kappershulp
van een doordeweeks salon.
Baas en klanten noemden haar
in het vakjargon 'een koppenwasser'.

Ze wou de Bosphorus over
om bolle billen en
schitterend witte tanden te kopen.

Ze kreeg wat ze wou
en kwam sprakeloos terug
in een goedkope hoekige doodskist.

Ze spaarde al haar centen
de kappershulp
van een doordeweeks salon.
Baas en klanten noemden haar
in het vakjargon 'een koppenwasser'.

Ze wou de Bosphorus over
om bolle billen en
schitterend witte tanden te kopen.

Ze kreeg wat ze wou
en kwam sprakeloos terug
in een goedkope hoekige doodskist.

Bij het graf van Verhaeren

Het water ondergaat de wolken
en straks de avond. Zonder
lichten nog neemt Amaryllis de brede bocht
naar Mariekerke, diepliggend en sneller
dan de Schelde, nauwelijks luider,
niet meer te horen zelfs
als het water hol terugkrult
tegen het grijs beton
van Verhaerens boeg,
stroomopwaarts
in de richting van het veer.

Dan voel ik weer de wind
die wij hier stilte noemen
en vanavond nog de laatste bladeren
spart van wilg en notelaar.

De laatste zondag voor de fotograaf
die naar een licht weemoedig
sluitstuk voor zijn reportage zocht.

Kleine treurzang voor Yasmine

Zoden, zand en grind:
de weg loopt mee met haar
zolang hij haar kan dragen

totdat de wind, die liefderijk
haar laarzen poetst, haar overneemt
en met geruis haar ogen
naar de bomen lokt,
de boom met bladeren en takken
waarin nog vogels zullen zingen
tot hij wordt omgehakt.

Wat voorbij is
gaat niet meer voorbij.

Rancune

Verloren woorden krijgen soms een zin,
al horen zij voorgoed bij een verleden
van oude liefdesbrieven en gebeden,
gedichten zonder einde of begin.

Soms horen zij opnieuw bij een gezicht
dat even oplicht tussen onbekenden,
één ogenblik maar, voor zich af te wenden,
en te verdwijnen in het tegenlicht.

Soms vinden zij verbaasd een nieuwe stem
die ze tot leven kan articuleren
of uit papier en inkt doen wederkeren
als het gevaarlijk stil wordt rondom hem.

Maar nooit meer jagen zij zijn hart op hol
want hij kan niet meer in zichzelf geloven:
elk vuur dat nu nog oplaait moet snel doven.
Hij valt waarschijnlijk nooit meer uit zijn rol.

Avondschemering

In de avondschemering
kleurt de rust goud
gedragen door getemperd licht
en verscholen verlangen
naar de intriges van de nacht
verpakt in een idyllische droom
over het beloftevolle
ochtendgluren

Bouwen we samen een brug?

Gaat het wel of niet?
Ben je blij of heb je verdriet?
Kom je even schuilen?
Zullen we samen huilen?
Of rode wangen lachen
en daarna de zege vlaggen?
Een knipoog of lieve blik
Op je schouder een tik
Een duwtje in de rug
Bouwen we samen een brug?

Echtheid

In de ruimte van de tijd
vervalt al wat lijkt
Enkel wat authentiek is
blijft overeind
en voedt de honger
naar onvervalste
vriendschap en liefde

Wandelen.

Bladeren ritselen symfonisch in
spits-muis-mol, kruis grote eik.
Slanke populieren langs de beken
dirigeren rijen kleine bomen.
Een loofkoor valt in
synchroon met onze stappen:
van nummer, naar nummer,
naar nummer, paaltjes volgen,
tot de volgende herberggrust.
We moeten toch de streek proeven?

Tijd.

tussen dorpel en tegel groeit gras,
zand waait een zandtapijt onder de deur.
Een spin rijgt deur en muur aan elkaar.
Het raam mist al jaren spons en zeem.

Enkel de achterdeur geeft toegang,
het behangpapier is moe van het hangen,
met sluimerend bruin van sigarettenrook,
toen hij nog vlug een pakje rook zou halen.

Wachtend zit zij daar nog,
als mens cliché geworden, achter de
schuine blikken van de buurt die
sneller dan de jaren voorbij schuiven.

AUTORIJDEN

De baan op,
we willen de wegen berijden,
de gekleurde strepen tussen punten.
Rijden naar een bestemming,
schuren langs borduren,
gezien worden en
weg zijn van gezeur.
Anders rijden dan verwacht
tussen borden en pijlen,
rondjes rijden zonder streven.
Het doel blijft doel
tot we terug zijn.
Dan opnieuw beginnen,
langs gekleurde wegen met
nieuwe tinten van vandaag.

Lokeren recept

Een stad omgeven door een mooi pallet samengestelde diversiteit van natuur en mens die samenvloeien tot een frisse toets en een knallend effect van peper op een bedje van pracht die de smaakpapillen doen exploderen geblust met een sausje 'Durme' die kronkelend slingerend zijn weg zoekt om afkoeling te brengen bij een dessert van aangepaste zoetigheid vergezeld van een vleugje Beiaard.

Vriendschap met een pillendoos

Gevonden...

Blij...

Tasten in het doosje alsof het niet wil loslaten je ritueel
van de dag te beginnen

Niet beseffend dat je dit 3 keer per dag herhaalt

Alle dagen opnieuw

Je vergetelheid wordt onderdrukt door dit kleine ding

Een pillendoos....

Wie staat daar bij stil

Je gedachten laten het niet toe om het te vergeten

Aan wie denk je zoveel en wie neem je zoveel in je
handen

Om dan met 1 vinger

te scharrelen, te kriebelen, te tasten om het nodige te
verkrijgen

Je bent eraan gehecht zoals een vriend

Je vloekt ertegen, je aait het ding...

Het is onmisbaar geworden en de beste vriend of
vriendin van velen!

Eventjes ertussen uit,

Zon gaan pakken in het buitenland om de gure winter die
komt te doorstaan

Langs de waterlijn met de voeten in het water wandelingen
gemaakt om mijn zorgen van het thuisfront te laten
wegzakken

Zalig gezwommen in de zee
De golven onder je voeten laten rollen

Met vrienden genoten van terrasjes
lekker eten
een glaasje wijn kon niet ontbreken

Ja zon is heerlijk!

En toch

Nu ik terug ben en zie het vallen van de bladeren

Paddestoelen die verschijnen

Het gras dat glinstert door de dauw

Besef ik heel goed

Seizoenen is toch iets waar ik van hou!

KOMT GOED

Vluchten kan niet meer
hoe zeer ik ook probeer
de andere kant uit te kijken

ik kijk mijn angst
recht in haar gezicht
die zwicht
voor zoveel lef in de confrontatie
hoe lang nog
kan ik hoop verdragen

DICHTER TOCH

Zonder tegenwoord
nabestaan
dichter bij de dood
kan je niet komen

hoe niet vanzelfsprekend
alles gevend ze was
dichter als liefde
kan je je niet tonen

want aanwezig
blijft haar adem
okselgeur en palm
in jouw hand
dichter nog
je woorden als tranen
van zout in de wonde
helend nu

Colofoon

Dichters

Bert Boone
Chris Marmenout
Christine Rosine Van de Velde
Georges Van Damme
Herman Fierens
Indra Rogiers
Jean-Pierre De Bock
Leni Verbogen
Martin Joly
Staf Lerno

Muziek

Gerry de Mol

Organisatie:

Lokers DichtersCollectief
Met tijd en boterhammen

In samenwerking met

de cultuurraad Lokeren

Infopunt Toerisme, Stad Lokeren

Kultuurlab Lokeren

Kerkfabriek Daknam